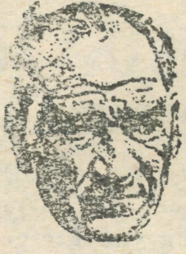

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl: I Sayı: 34 29 Haziran 1966 Fiatı: 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: ATTİLÂ AŞUT
Sorumlu Yönetmen: ERDOĞAN GÖNÜLLER
Sekreter: ÖNER CIRAVOĞLU
Yönetim Yeri: Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3
Yazışma adresi: P. K. 80 - TRABZON
Baskı: "Hâkimiyet„ Basımevi

T.İ.P. Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, Trabzon'da konuştu:

"SOSYALİZM, EMEKÇİ HALKIN İKTİDARIDIR„

«Amerikan emperyalizminin itaatli bir müttefiki olan A.P., Türkiye'yi iflâsa sürüklemektedir!»

TEŞKİLÂTLA tanışmak amacıyla büyük bir yurt gezisine çıkan T.İ.P. Genel Başkanı M. Ali Aybar, Trabzon'da yaptığı konuşmada halkı devlete sahip çıkmaya çağırmış ve «Emekçiler olarak siz devlet işlerine ağırlığınızı koymazsanız, bu fukaralık, bu haksızlık, bu karanlık devam eder» demiştir. Aybar, ne A.P.'nin, ne C.H.P.'nin halkın partileri olmadıklarını söyleyerek konuşmasına şöyle devam etmiştir:

«Amerikan emperyalizminin itaatli bir müttefiki olan A.P. iktidarı, Türkiye'yi maddeten ve mânen iflâsa sürüklemektedir. Türkiye, mütareke yıllarını andıran şartlar içindedir. Amerikan emperyalizmine karşı ikinci bir kurtuluş savaşı vermek zorundayız.

Osmanlı devlet tipinin son mirasçısı olan C.H.P., tekrar iktidara gelmek umuduyla ortanın solu deyiminden millî kurtuluş hareketine varıncaya kadar her ileri harekete sahip çıkmak hevesi içindedir. Ama ne var ki C.H.P., bugün karşı çıktığı kötülükleri ilk başlatan kuruluştur. Amerika'yı yurdumuza ilk defa C.H.P. soktu, ikili anlaşmalarla ulusal bağımsızlığımızdan ilk tâvizleri C.H.P. iktidarı verdi. Bunların hesabını vermeden, vebalini kabullenmeden C.H.P.'nin ulusal kurtuluş hareketinin öncülüğüne heves etmesi, ciddî vatandaşların endişeyle izledikleri kaba bir manevradır.

Türkiye ancak sosyalizmle kurtulacaktır. Sosyalizm, emekçi halkın iktidarı demektir.»

Aybar'dan sonra T. İ. P. Milletvekilleri Behice Boran, Prof. Sadun Aren, Rıza Kuas Yahya Kanpolat ve Şaban Erik, Parti lokalinde vatandaşlarla sohbet etmişlerdir.

BÜYÜK İLGİ

T.İ.P. Genel Başkanı M. Ali Aybar ile beraberindeki Milletvekilleri, Trabzon'a geliş ve gidişlerinde büyük sevgi gösterileriyle karşılanmışlardır.

Özellikle Aybar'ın konferans niteliği taşıyan bilimsel konuşması, bütün dinleyicileri etkilemiştir. Bu arada A.P.'li olduğunu söyleyen Ferhat Ocak adında bir Cami Hocası yerinden kalkarak Aybar'ın boynuna sarılmış ve «sizi bize yanlış tanıttılar bey, gerçek milliyetçiler sizlermişsiniz!» demiştir. Aybar'ın Kurtuluş Savaşı ve ulusal bağımsızlık konusundaki sözleri, bütün dinleyicilerin gözlerini yaşartmıştır.

T.İ.P. Genel Başkanı ve yanındaki Milletvekilleri, teşkilât çalışmaları hakkında yöneticilerden bilgi aldıktan sonra Elâzığ'a hareket etmişlerdir.

MEHMET ALİ AYBAR
(Halkın yanında)

OLMA MI?

Anacım be, akşam eve dönünce
Neden hep ağlıyon, gülsen olma mı?
Köyde bana «piç» diyorlar, ne dimek?
Birinden öğrenip gelsen olma mı?

Bugün Abuzıt'ın süslü Memed'i
Gördüydüm, elinde ağ ekmek yedi,
Bir ısırık istediydim vermedi,
Versin deyi haber salsan olma mı?

Okula komadı bizi Kel Ağa!
Odunu yoğumuş, iletti dağa,
Taş kestiydi, basamıyom torpağa
Ayağıma papuç alsan olma mı?

Öğretmen, jandarma, hükûmet, kanun,
Dam, su, inek, eşek hepsi mi onun?
Öyle ise şu dünyada ağanın
Olmadığı bir yer bulsan olma mı?

ÂŞIK İHSANÎ

Yeni bir aşamadayız!

HAMDİ KONUR

İçinde bulunulan bunalımı, demokrasinin iflâsı gibi gösterme gayretleri gittikçe yaygın bir hal alıyor. Yüzey görünüşü ile bu, doğru bir gözlemdir. Halkçı bir devlet anlayışına karşı yürütülen bir mücadele, nihayet ciddiyetini yitirerek ortaokul öğrencilerinin tutuklanmasına, kırmızı ışık altında kitar çalmanın suçlanmasına ve plâk toplanmasına kadar varmıştır.

Demek ki, bir çeşit devlet anlayışı fikir alanında çökmüş ve ömrünü tamamlamıştır. Bu çöküşün ikinci aşaması, kendi kurumlarının kendi kendini yiyip soysuzlaştırması şeklinde çıkıyor suyüzüne. Devlet kurumlarının yerine birtakım besleme dernek ve yasa dışı komandoların kol gezmesi örneği...

Bunları gerçekten bir bunalım işareti saymak doğrudur. Ama, bunları demokrasinin bir bunalımı saymak doğru değildir. Demokrasi kurulmadı ki bunalımı olsun. İster burjuva anlamı ile, ister daha geniş halkçı anlamı ile bir demokrasi düşünelim; bunların her ikisinde de, belirli bir ekonomi ilişkisinin nitelendirdiği «sosyal muhteva» söz konusudur. Devlet anlayışı da bu çeşitten «sosyal muhteva»ya dayanır. Eğer bir toplulukta teknolojisiyle, ekonomisiyle ve sosyal kesimiyle bunlar yoksa, o topluluğun benimser göründüğü devlet felsefesi, yapmacık bir devlet felsefesinden ve bir özentiden öteye geçemez. Nitekim, geri kalmış ülkelerde burjuya devlet felsefesine özenen mutlu azınlığın kısa sürede kazandığı «Komprador»luk sıfatı da buradan gelir. Bu, kendi ulusu içinde yabancı ulusların çıkarlarını sağlamakta aracı olmak demektir. Bir bakıma kendi ulusunun dışında kalmak anlamına da gelir.

Mutlu azınlık-yabancı sermaye işbirliği ve buna dayanan devlet anlayışı, adı ne olursa olsun, yerli şartlarla ve yerli sosyal ilişkilerle çelişmeye düştü mü iflâsa mahkûmdur. İşte bizim içinde bulunduğumuz bunalım, böylesine bir felsefenin iflâsından doğan bir bunalımdır.

Fakat, bu sadece onların iflâsından gelen bir bunalım değil, aynı zamanda, halkçı bir devlet anlayışının doğuşunu da müjdeleyen bir bunalımdır.

Bugüne değin onların sürdürdüğü mücadele halkçı akımlara karşıydı. Yenilgileri, elbette bu akımların galebesi demektir. Böylece biz deriz ki, bugün tanığı olduğumuz bunalım, bir yandan mutlu azınlık-yabancı sermaye karmasına dayanan devlet anlayışının iflâsı, bir yandan da ulusal kurtuluşa dayanan halkçı devlet anlayışının üstünlük sağlamasıdır.

Yeni bir aşamadayız. Sosyal mücadeleyi artık yaylalarda yürütüyoruz. «Karanlığa vura vura» ilerleyen Âşık İhsanî ve onunla övünen topluluklar bin yaşasın. «Emperyalizmi sınır dışı edinceye dek», «Anayasayı raftan indirip köye götürünceye dek» yazacak olan Âşık İhsanî ve onu bağrından çıkaran ulusal toplum bin yaşasın!..

ÖZÜR

Basımevimizdeki teknik bir arıza yüzünden «SAVAŞ» ın geçen sayısını çıkaramadık. Özür dileriz.

AYDINLIK SAVAŞÇILARI

ÜMRAN BARAN

«SAVAŞ»ın son sayısı (32. sayı), gelecek güzel günlerin muştusunu veriyor bizlere. Türkiye'nin artık yaşanır bir ülke olduğunu haykırıyor. Bilinçli, yiğit, alımlı kimselerin otağı olduğunu bildiriyor yurdumuzun. Gelecek kuşakların gözlerinde, 1966 yılının bir utanç sayfası olmaktan çıktığını; Ali Faik Cihan'ların, Âşık İhsanî'lerin, Attilâ Aşut'ların yaşadığı günlerden, çocuklarımızın onurla sözedebileceğini ansıtıyor.

Avuç içi kadar bir gazetecik «SAVAŞ». Anadolunun kitapsız, kalemsiz yaşıyan, içine dönük bir kentinde, haftada bir kez çıkan, küçük mü küçük bir gazetecik... Ama yaptığı iş büyük. Bir kez, daha ilk sayısında duyurmuş tüm sömürücülere karşı olduğunu, tüm emperyalistlerle savaştığını... Ve de, bu savaşın ilk önderlerinden Atatürk'ün sözlerini, sol yanında 32 sayıdır bayrak bayrak dalgalandırmış:

«Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız» diyor Mustafa Kemâl,

İşte bu küçücük, bu avuç içi kadar gazetelerinde, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izliyen «SAVAŞ»çılarımız, bu doktrine bağlanmış insanların alçakgönüllü büyüklükleri içinde üç haber koyabilmişler küçük gazetelerine.

Haberlerden biri «Cemiyetin muhtelif sınıflarını umumun emniyeti için tehlikeli bir tarzda kin ve adavete tahrik» iddiasıyla «SAVAŞ» aleyhine açılan dâva. Öteki, Akçaabat Yargıcı Ali Faik Cihan'ın mahkûmiyet haberi. Sonuncusu da Âşık İhsanî'nin tutuklandığı hakkında. Üçü de, yargı organlarında kesin karara bağlanmadığı için üzerlerinde duramıyorus şimdilik. Yasalar bu konuda konuşmamızı engelliyor. Engelliyor ya, «SAVAŞ»ın aynı sayısında, büyük ozan Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın konuşmasını engelliyememiş. Diyor ki Dağlarca:

«Savcı, nedir düşündün mü,
Yazıları suçlu kılan?
Usla, yürekle büyümüş, gündüzler geceye karşı,
Ama nedir çağlar üzre,
Beni senden güçlü kılan?»

Ali Faik Cihan'ın, Âşık İhsanî'nin, Attilâ Aşut'un hakkında kovuşturma açan savcı, yazıları suçlu kılan nedenleri bilemez. Usla, yürekle büyüyen gündüzlerin aydınlığını bilemez. Bilemez Dağlarca karşısında ne denli küçüldüğünü. Tutar «Dağlarca» hakkında da bir kovuşturma açar şimdi, «Cemiyetin muhtelif sınıflarını kin ve adavete tahrik» iddiasıyla! Açar da ne olur? Bir gün o «cemiyet», o «muhtelif sınıflar»dan arınınca, ilkin kendi çocukları gidip tükürür savcının mezarına.

Bugün yiğit savaşçıların yaşadığı güzel Türkiye, çok yakın bir gelecekte, özgür, mutlu, barışçı insanların yaşadığı apaydınlık bir ülke olacaktır. Bugünkü savaşçıların amacı, o aydınlığa biran önce kavuşturmaktır yurdumuzu.

Saygı size, sevgi size aydınlık savaşçıları!...